

Arrest

nr. 137 849 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2014 tot intrekking van het recht op vestiging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. BEN-ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad, na te zijn gescheiden van zijn eerste echtgenote, op 29 september 2005 in het huwelijk met N.O., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 21 november 2005 diende verzoeker bij het Belgische consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoeker, die op 4 augustus 2006 het Rijk binnenkwam, diende op 11 augustus 2006 een aanvraag tot vestiging in en werd op 11 januari 2007 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.4. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 2 februari 2009 werd de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en N.O.

1.5. Verzoeker huwde in februari 2010 opnieuw met zijn eerste echtgenote.

1.6. Bij vonnis van 14 november 2012 werd het huwelijk tussen verzoeker en N.O. vernietigd. Verzoeker tekende hoger beroep aan tegen dit vonnis.

1.7. Bij arrest van 22 januari 2014 bevestigde het hof van beroep te Antwerpen het vonnis waarbij het huwelijk van verzoeker en N.O. werd vernietigd.

1.8. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 augustus 2014 de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging. Deze beslissing, die verzoeker op 14 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene heeft een F+ kaart bekomen op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote [O.N.], met wie hij huwde op 29.09.2005. Hij diende een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D op basis van het toenmalige artikel 40 op 14.12.05. Dit werd hem toegestaan op 20.02.2006. Op 11.08.2006 diende hij een aanvraag vestiging in in functie van zijn echtgenote en werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 11.01.07 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen, heden is hij in het bezit van een F+ kaart.

Op 22.01.2014 heeft het Hof van beroep te Antwerpen (ref 2012/AR/3328) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 14.11.12 (12/132/A) bevestigd en vernietigde aldus het huwelijk van de betrokkene met Mevr [O.] als een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“[...]

In casu is de bestreden beslissing van 14.8.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INTREKKING VERBLIJF TOT HET RIJK AAN VERZOEKER BETEKEND:

In casu wordt enkel meegedeeld dat gelet het huwelijk van verzoeker en mevrouw [O.] nietig werd verklaard, het verblijf wordt ingetrokken.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het intrekken van het verblijf, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de andere cruciale elementen in het administratief dossier.

Verzoeker verblijft meer dan 13 jaar in België en heeft drie kinderen, waarvan één inwonende minderjarige student.

De bestreden motiveert totaal niets mbt de jarenlange verblijf in hoofde van verzoeker, het feit dat hij een gezin heeft en twee meerderjarige kinderen met verblijf, één minderjarige zoon die studeert, zijn jarenlange integratie in België.

In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze het verblijf in hoofde van verzoeker ingetrokken gelet de nietigverklaring van het huwelijk.

De andere cruciale elementen worden niet onderzocht, niet uiteengezet.

Gezien de verstreckende gevolgen van de intrekking van het verblijfstatuut , heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw, dat dit huwelijk vervolgens werd vernietigd omdat het een schijnhuwelijk was en derhalve in toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* het vestigingsrecht van

verzoeker wordt ingetrokken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe te begrijpen in functie van welke feitelijke vaststellingen en op basis van welke rechtsgrond de bestreden beslissing werd genomen en stelt hem in staat zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niets wordt gesteld omtrent zijn langdurig verblijf in het Rijk en aangaande de aanwezigheid van een aantal van zijn kinderen in België moet worden geduid dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat gegevens die niet dienstig zijn ter onderbouwing van een bestuurlijke beslissing in deze beslissing worden besproken. Hierbij moet worden gesteld dat het feit dat verzoeker langdurig in het Rijk verbleef en hier kinderen heeft niet verhindert dat wordt vastgesteld dat hij zijn vestigingsrecht verkreeg ingevolge bedrog en moet worden benadrukt dat verweerder hoe dan ook – ongeacht de duur van verzoekers verblijf en de aanwezigheid van bepaalde van zijn kinderen – vermag te concluderen dat verzoeker geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een huwelijk dat werd vernietigd en dus met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer werd verwijderd. Verzoeker gaat met zijn betoog bovendien voorbij aan het gegeven dat zijn verblijf in het Rijk, ingevolge de vernietiging van het huwelijk dat de rechtsgrond vormde voor zijn verblijfsstatus, als onwettig moet worden beschouwd en dat ook zijn kinderen geen afgeleid verblijfsrecht meer kunnen laten gelden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De uiteenzetting van verzoeker laat daarnaast niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Voorts moet worden aangegeven dat het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel niet worden geschonden indien verweerder een passend gevolg geeft aan een rechterlijke uitspraak en erop toeziet dat een vreemdeling niet ingevolge een bedrieglijke handeling in het Rijk kan verblijven.

2.1.2.5. Tevens moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de vaststellingen die werden gedaan door het hof van beroep te Antwerpen en dat verzoeker in de procedure voor dit hof de kans had om zijn standpunt te verwoorden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij niet werd gehoord. Verweerder dient immers niet over te gaan tot het horen van een vreemdeling indien deze vreemdeling reeds de kans had om eventuele dienstige inlichtingen mee te delen in het raam van een eerdere procedure.

Er moet verder worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij informatie kon verstrekken die verweerder nog niet bekend was en die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat hij geen vestigingsrecht in functie van een vernietigd huwelijk kon laten gelden. Hij toont dan ook niet aan dat hij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur miskend werd bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.7. Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden vastgesteld. Voormelde wetsbepaling is immers enkel van toepassing indien verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens neemt en de bestreden beslissing is een beslissing tot intrekking van het vestigingsrecht.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Indien verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst wordt hij weggerukt uit zijn sociale omgeving en plaats waar hij sedert meer dan 13 jaar zijn hoofdverblijf en het centrum van zijn belangen heeft gehad.

Dat op deze manier het recht op het gezinsleven ernstig geschonden wordt.

Dat verzoeker twee meerderjarige kinderen heeft in België die tot voor kort bij hem inwoonden.

Dat hij ook één minderjarige zoon heeft die in België studeert.

Dat het zelfs strijdig is met artikel 8 van het EVRM om het gezinsleven van verzoeker te verwoesten, door hem geen verblijf toe te kennen, samen met zijn kinderen.

Dat art. 8 van het E.V.R.M. immers stelt dat éénieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegelaten is als bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van [s] lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art. 8 van het E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat het begrip “gezinsleven” uit art. 8 E.V.R.M. zich niet alleen beperkt tot de gezinnen die op het huwelijk zijn gebaseerd, maar kan ook andere feitelijke relaties omvatten. Om te bepalen of een relatie “gezinsleven” uitmaakt, kan het nuttig zijn uit een bepaald aantal elementen rekening te houden, zoals het feit te weten of de leden van het koppel samenwonen en sinds hoelang (Hof Mensenrechten, 22 april 1997, X., Y. en Z/ Verenigd Koninkrijk, Rev. Trim. D.H. 1998, 117, noot F. Rigaux; Rep. Eur. Court H.R. 1997, I, 619);

Dat art. 8 dan ook wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988 Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM.”

2.2.2. Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. Hij verliest hierbij evenwel uit het oog dat hij geen gezin vormt met zijn twee meerderjarige zonen, dat zijn minderjarige zoon niet over enig verblijfsrecht in België beschikt, zodat deze het Rijk dient te verlaten, en dat zijn echtgenote met wie hij wordt geacht samen te leven in Marokko verblijft. De bestreden beslissing houdt daarnaast niet in dat verzoeker enig legaal verkregen verblijfsrecht wordt ontnomen en er blijkt geenszins dat hij niet in Marokko, het land waar hij werd geboren, waar hij opgroeide en waar zijn echtgenote en dochter reeds verblijven en zijn minderjarige zoon zich naartoe kan begeven, een gezinsleven zou kunnen hebben.

Verzoeker maakt door toe te lichten dat hij, nu is gebleken dat hij geen recht op verblijf had, langdurig illegaal in het land verbleef ook niet aan dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven in het gedrang is. De beschouwingen van verzoeker laten bijgevolg geenszins toe enige inmenging in zijn privé- of gezinsleven, laat staan een disproportionele en niet toegelaten inmenging (cf. mutatis mutandis EHRM 14 februari 2012, nr. 26.940/10, Antwi v. Noorwegen), vast te stellen en er blijkt evenmin dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK